

Compagnie3637

PERSDOSSIER

Keep Going

De troebele wateren van de gouden leeftijd

Door Marie BAUDET

Gepubliceerd op 3 maart 2014

SCÈNES Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola kruipen in de huid van twee verover-de-honderdjarigen voor *Keep Going*, een fantasie die onze kijk op de ouderdom in vraag stelt. We gingen met hen praten.

In 2011 wonnen ze met hun eerste project *Où les hommes mourraient encore* de *Prix de la critique de la meilleure découverte*. Deze keer staan Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola zelf op de planken, waar ze als Eddy en Beth, broer en zus van respectievelijk 140 en 139 jaar, de extreme ouderdom ten tonele voeren.

Hun idee: "werken rond het thema ouderdom, maar met de nadruk op de fantasie, het asynchrone, de verwarring, het onwaarschijnlijke; een leeftijd uitvinden die nog niet bestaat". Sophie Linsmaux vertelt: "We kwamen onlangs allebei op een verschillende manier met het onderwerp in aanraking in ons privéleven. Wat doen we met onze oudjes? Wat doen onze oudjes met ons?" Een van de inspiratiebronnen was een reportage van Peter Granser, een fotograaf van Oostenrijkse herkomst, over Sun City, een stad onder zelfbestuur in Arizona, gesticht in 1960, die uitsluitend door senioren wordt bewoond. "De stad biedt een aantrekkelijk panorama: het is er mooi weer, er zijn activiteiten voor iedereen, aangepaste vrijetijdsbesteding. Maar je moet maar een klein beetje graven om vast te stellen dat er strenge regels gelden. Zo mogen jonge mensen wel worden uitgenodigd en de stad bezoeken, maar ze mogen er niet overnachten en al zeker niet verblijven. Vastgelegde exclusie van de generaties, dus. Welke aanknopingspunten bestaan er aan beide zijden in dergelijke omstandigheden?"

Deze vragen worden in de voorstelling niet frontaal beantwoord, maar zijn latent aanwezig in het opzet van de bedenkers. Hetzelfde geldt voor de paradoxen die aan de basis van de hedendaagse visie op leeftijd liggen. De titel zelf, *Keep Going*, vertaalt dit verlangen om altijd verder te gaan, "de jeugd tegen elke prijs in stand houden, die levenslust, ook al klinkt die soms een beetje vals". Trouwens, "in Sun City zie je het verval niet en wordt de dood verborgen", onderstreept Aurelio Mergola.

Het duo brengt theater zonder woorden. "Met een klassiek scenario en dramatisch schema". Met gelaatsuitdrukkingen, vervormd door make-upartieste Florence Thonet en haar special effects. Met de scenografie van Aurélie Deloche, en het geluidsontwerp van Nicola Testa. Want hoewel de personages niet spreken, "rond hen zijn er heel wat zaken die dat wel doen: een dvd, de radio, de instructies in de turnles... Elders wordt wel gepraat".

De taal die Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola hebben ontwikkeld in samenwerking met Sophie Leso voor de ruimtelijke opstelling en beweging, heeft geen woorden. "We ontwikkelen graag beelden in plaats van direct naar woorden te grijpen. Beelden hebben meer betekenis en leggen minder beperkingen op dan woorden."

"Wat spreekt, zijn de voorwerpen, het decor, de transformatie van de lichamen, de gebaren, de relatie, de inzet. De situaties lijken uit het dagelijkse leven gegrepen, om vervolgens te evolueren. Het is als een zoekspel voor de toeschouwers. Overal op het toneel zijn er aanwijzingen te vinden. We willen hen gidsen, maar laten tegelijk ruimte zodat ze zelf ook hun verhaal kunnen inbrengen."

Op dezelfde manier hebben Aurelio (30 jaar) en Sophie (32 jaar) *Keep Going* met hun eigen verhaal opgebouwd en hun personages deels op basis van hun eigen ouderdom ontwikkeld. *"Een geest die ons inspireert en waarvoor we de tijd hebben om te plannen en te dromen."* Achter het beeld van de hoge leeftijd dat ze op het podium neerzetten, *"zit echter ook nog onze jonge energie, vandaar de verwarring die dit soms schept. We willen dat de code duidelijk is, maar in de fysieke partituur is het geen constante: het komt in golven"*.

Wat is hun standpunt over de ouderdom dat ze in de voorstelling naar voren brengen? *"Het is eerder een invraagstelling dan een standpunt"*, antwoordt Sophie. *"Welke plaats geef ik de bejaarden? In hoeverre zie ik in deze mensen mezelf in de toekomst?"* Vanuit hun streven om de mens centraal te stellen, willen de twee bedenkers de vraag en het voorstel ook naar anderen uitbreiden. Ze zouden in het bijzonder willen dat *Keep Going* door adolescenten wordt gezien. *"Ik ben net 30 jaar geworden, mijn ouders zijn 60"*, gaat Aurelio verder. *"Pagina's worden omgeslagen"*. En hoewel er nu en dan generatieoverschrijdende, gemeenschappelijke woonprojecten opduiken, *"is er in essentie weinig sprake van een echte relatie. Iedereen gaat zijn eigen, parallelle weg, af en toe slaan we subtiel een brug, wanneer het ons past. Het is ook dat gescheiden leven dat we in vraag stellen."*

Ouderdom, de nieuwe kracht van het theater

Door Catherine MAKEREEL

Gepubliceerd op 5 maart 2014

Ook al *“praten ze niet meer, of dan alleen af en toe, met de ogen”*, op de planken gaat het alleen nog over hen. De laatste tijd zijn de bejaarden alomtegenwoordig. Van het fenomenale *Silence* en de bijzonder realistische marionetten van *Night Shop* (van 25 tot 30 maart in het Théâtre National) tot het veelbelovende *Keep Going*, dat binnenkort op de affiche van het Théâtre Marni staat, de ouderdom biedt de Franstalige scène een paradoxale verjongingskuur.

De huidige levensverwachting in België is 79 jaar. In Europa worden de mensen steeds ouder, maar heeft de maatschappij alle gevolgen van dat fenomeen verwerkt? Welke plaats geven we senioren? En welke plaats geven zij ons? Zijn er nieuwe vormen mogelijk om samen te leven? Vragen als deze prikkelen de verbeelding van Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola, die hun vruchtbare fantasie al in 2011 lieten zien met *Où les hommes mourraient encore*, een visueel gedicht over de dood, dat in geen enkel vakje past. Deze keer vertrok het duo onder meer van een fotoreportage van Peter Granser over het verrassende stadje Sun City: een kleine vlek in Arizona, waar bejaarden de plak zwaaien. *“Het is een zelfsturend stadje, waar zelfs de sheriff een man op leeftijd is”*, verduidelijkt Sophie Linsmaux. *“Op het eerste gezicht lijkt het een idyllisch oord met de allures van een vakantiedorp, maar als je het van dichterbij bekijkt, merk je dat de ouderdom er wordt gecamoufleerd. Mensen onder de 55 mogen er niet verblijven. Het is er goed leven, maar de jeugd en haar impertinentie zijn er verboden. Het doet ons vragen stellen bij onze sociale modellen en onze idealen van ‘samenleven’. In onze eerste realisatie stonden we stil bij de dood. Als we die negeren, hoe kunnen we dan vandaag leven? Zo vragen we ons ook vandaag af: hoe kunnen we in het nu leven, als we die spiegel van de ouderdom niet meer hebben?”*

Ver-boven-de-honderdjarigen

Met *Keep Going* duiken de twee theatermakers in de troebele wateren van de ouderdom door zelf in de huid van ver-boven-de-honderdjarigen te kruipen. De 139 jaar oude Eddie leeft afgezonderd in zijn minuscule appartement, waar hij zijn dagen besteedt aan minutieus opruimen, door het venster gluren en liefdesliedjes meezingen. Eddie droomt er al jaren van om naar Sun City te vertrekken. Zijn zus Beth is 140 jaar en woont alleen in een onberispelijk appartementje. De voormalige fitnessinstructrice verwent zichzelf graag en levert een dagelijkse strijd tegen ouderdomstekenen. Maar wanneer ze haar pensioen verliest, moet ze bij Eddie intrekken, waardoor hij zijn droom om een nieuw leven te beginnen, in rook ziet opgaan. Geleidelijk aan begint Beth zich steeds vaker te stoten. En wat is die vreemde plas in het midden van de woonkamer? *“Dit is opnieuw een voorstelling zonder woorden, maar met een echt verhaal dat we doortrekken naar de kostuums, de decors, de evolutieve voorwerpen en de situaties. Het verloopt als een sporenspeel. Het is geen realisme, maar eerder een fantasie, waar we een loopje nemen met de tijd. Ons gezicht wordt verouderd, maar ons lichaam is dat van twee jonge acteurs, wat een asynchroniciteit met zich brengt.”* Het perspectief is de visie van onze maatschappij op bejaarden, het verval en het lichaam, met even vruchtbare als diverse inspiratiebronnen als de films *Amour* of *Tatie Danielle*, de schilderijen van Van Gogh (*Oude man met smart*) of de literatuur van Simone de Beauvoir (*De ouderdom*).

Zonder woorden, een fantasie van de zintuigen

Door Marie BAUDET

Gepubliceerd op 13 maart 2014

Licht op een klein, netjes opgeruimd appartement. We horen de microgolfoven. De postbode is net langs geweest met een langverwacht pakje, namelijk de dvd die het goede nieuws bevestigt: Eddie (139 jaar) gaat in Sun City wonen. In dit fantastische stadje onder de zon van Arizona leven enkel gepensioneerden.

En dan staat zijn zus Beth voor de deur, niet op bezoek, maar om bij hem in te trekken. Ze is 140 jaar en kan niet meer alleen wonen.

Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola kregen in 2011 al de *Prix de la critique* in de categorie 'Beste Ontdekking' voor hun werk *Où les hommes mourraient encore*. Ze hebben een subtiele kunststijl ontwikkeld, die het woord geeft aan het lichaam, de gebaren, voorwerpen, situaties, blikken, gewoonten en remmingen.

Dromen en frustraties

De acteurs (30 en 32 jaar) staan deze keer op de planken als meer-dan-honderdjarigen, na een transformatie door de make-up en bodyart van Florence Thonet. Samen met Sophie Leso, die instaat voor de ruimtelijke opstelling en beweging, vormen ze een kleine wereld van dromen en frustraties. Centraal in het verhaal is Eddies dilemma: in hawaiïhemd vertrekken en de droom waarmaken waarvoor hij zoveel moeite heeft gedaan, of bij zijn hulpbehoevende zus blijven. In beide gevallen is de boodschap: *Keep going*.

Op het minutieuze realisme van het begin, waar de scenografie van Aurélie Deloche voor veel tussen zit, volgt al snel de vreemdheid. De fantasie, ook, wanneer enkele sprongetjes van de bejaarde personages de jeugdige leeftijd van de acteurs verraden, of de witte klok na een intermezzo in een snoepjesroze koekoek is veranderd.

Een kamer van echo's

In een wereld waar imago en jeugdigheid haast een religie zijn, maakt Compagnie3637 gewaagde keuzes met eigenzinnige weergalmen. *Keep Going* is nooit helemaal stil, ook al zeggen de personages geen woord (we benadrukken het klankontwerp van Nicola Testa) en ook al is het beslist heel schriftelijk. De voorstelling krioelt van visuele en sonore details (we moeten aan Tati denken), vruchten van het fijne waarnemingsvermogen van de acteurs, hun verbeeldingskracht en hun zin voor asynchroniciteit.

Met zorgvuldige trekken en een mix van medeleven en ironie schetsen ze de kregelige, maniakale gedragingen van de ene, de verwarring van de ander, de levenslust en de val, de eenzaamheid, de wreedheid en de tederheid.

Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola staan stil bij de manier waarop de maatschappij aankijkt tegen bejaarden, hun lichaam en de plaats die ze innemen of die hen al dan niet wordt gegund.

Door Didier BECLARD

Gepubliceerd op 13 maart 2014

Eddie is een ietwat maniakale, maar voor de rest doodgewone man van 139 jaar. Zijn grote drijfveer is een droom die op het punt staat uit te komen: een nieuw leven beginnen in Sun City, een stadje in Arizona, het paradijs van de gepensioneerden "waar je altijd iemand vindt om samen leuke dingen mee te doen". Maar dat is buiten zijn zus Beth gerekend, die net iets ouder is.

Deze voormalige fitnesslerares werkt nog altijd aan haar conditie en haar looks. Ze kleedt zich als een wat excentrieke adolescente en lijkt verwickeld in een strijd tegen de ouderdomstekenen. De altijd in het grijs geklede Eddie, daarentegen, lijkt berust, met zijn tot op de millimeter georganiseerde routine, gewiegd door het getik van de klok, die de lange minuten een voor een telt. Wanneer Beth zonder inkomen en dus zonder onderkomen valt, dringt ze binnen in de doffe, maar propere wereld van haar broer. Gezondheid is geen eeuwig goed. Beth begint te dolen, terwijl Eddie zich vastklampt aan zijn American Dream. Wil hij zijn droom volgen, dan moet hij zijn enige zus achterlaten, met enkel een vocale geheugensteun en zonder verzorging. Beetje bij beetje groeit tussen de twee oudjes een haat-liefdeverhouding.

Sophie Linsmaux en Aurelio hebben het zichzelf niet makkelijk gemaakt met *Keep Going*, want ze gebruiken geen woorden. Toch slagen ze erin deze wereld van eenzaamheid en verval met kracht en vindrijkheid weer te geven met gebaren, schilderijen en andere visuele elementen met een vaak verrassend oog voor detail, zoals de klok die wordt vervangen door een andere als getuige van de komst van de nieuwe bewoonster, of de plant, die heel jong is wanneer ze in het appartement aankomt, groeit en verwelkt. De acteurs zijn buitensporig geschminkt (dat moet wel, als de teller op 140 jaar staat), terwijl hun lichaamsbewegingen af en toe hun ware leeftijd verraden. Dat betekent echter niet dat de bewegingen de samenhang van het stuk benadelen, want ze zorgen voor een lichte bries in de geladen sfeer. Op dezelfde manier biedt de verrassing van een lied vol heemst, pailletten en glamour een mooie adempauze, die dit impliciet benadrukt.

In dit asynchrone universum staan Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola stil bij de manier waarop de maatschappij aankijkt tegen bejaarden, hun lichaam en de plaats die ze innemen of die hen al dan niet wordt gegund. Ze fantaseren over een geïdealiseerde oude dag, waar elk individu, ongeacht zijn leeftijd, een gerespecteerde en respectabele plaats heeft. Ze stellen op die manier onze houding van solidariteit, bijstand, verwaarlozing of zelfs mishandeling tegenover bejaarden in vraag. Want tenzij we eerder sterven, is ouder worden onvermijdelijk.

Keep Going ***

Door Jean-Marie WYNANTS

Gepubliceerd op 19 maart 2014

Eddie is goed gehumeurd vandaag. Hij heeft zonet de dvd ontvangen waarop hij zat te wachten en speelt hem meteen af. Op het scherm verschijnen idyllische beelden van Sun City, een Amerikaans stadje exclusief voor 55-plussers. Eddie, die de kaap van de 100 al lang heeft overschreden, ziet zichzelf al in de zon zitten, in het gezelschap van zijn leeftijdsgenoten. Hij droomt al heel lang van deze laatste reis. Thuis, in dit kleine, povere interieur zijn de enige snuisterijen bedoeld om hem aan de Verenigde Staten te herinneren. En om zijn dvd te bekijken, trekt hij een fantastisch hawaiïhemd aan.

Maar dan wordt er onverwachts aangebeld. Voor de deur staat Beth, Eddies zus, met een koffer in de hand. Onder de perplexe blik van haar broer glipt ze naar binnen, met een brede glimlach en een T-shirt met de tekst *'I love my brother'*. Meer geërgerd dan ontroerd, wil Eddie geen tijd verliezen. Zijn droom wacht op hem en zijn oudere zus zal hem die niet afpakken. Hij duwt haar weer naar buiten, doet de deur op slot en gaat verder met de voorbereidingen van zijn avontuur. Maar Beth dringt aan. En ze is niet alleen: in enkele koffers, tassen en dozen brengt ze haar hele leven mee ...

Met *Keep Going* verkennen Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola van Compagnie3637 de wereld van de ouderdom en de eenzaamheid. *"De ouderdom is een schipbreuk, de ouden zijn het wrak"*, schreef Chateaubriand, die in het programma van de voorstelling wordt geciteerd. En het gaat hier wel degelijk om een schipbreuk. Een schipbreuk die onze wereld, waar alles rond jong blijven draait, weigert te zien of zelfs maar te overwegen. Het duo geeft de schipbreuk een lichaam met de hulp van het formidabele make-upwerk van Florence Thonet, die de acteurs in kwetsbare oudjes verandert.

Dit betekent geenszins dat ze vervallen in gepreek of goedkoop gemorrel aan ons geweten. We bevinden ons in de wereld van het beeldtheater. Zonder dat de protagonisten ook maar een woord uitspreken, is alles overduidelijk. In het begin moeten we denken aan de stomme films van weleer, tussen Chaplin en Keaton, met een goede dosis Tati. We lachen vaak en hard. Maar naarmate de tijd voorbij schrijdt op het obsederende ritme van het klokgetik, worden de twee kleine figuren steeds ontroender, geloofwaardiger, echter. We lachen nog altijd, maar de emoties worden heviger, tot die pakkende scène waar Eddie zijn zus, die zich niet meer zelf kan behelpen, een bad geeft.

De voorstelling zit volgestouwd met subtiele ideeën en de scenografie van Aurélie Deloche, die enkele verrassingen in petto heeft, is ronduit perfect. In de ruimtelijke opstelling en beweging aarzelt Sophie Leso niet om met het absurde te spelen en de jeugd van de acteurs achter de personages te laten opduiken. Eddie en Beth verenigen zich in hun eenzaamheid tot de uiteindelijke instorting. Voorspelbaar, dat wel, maar het slotbeeld is een even onverwachte als pakkende pirouette.

Een grappige en tegelijk aangrijpende voorstelling, die alle generaties zouden moeten zien.

Cinquante degrés Nord

Door Jean-Marie WYNANTS

Uitzending op Arte, 18 maart 2014

http://www.rtbf.be/video/detail_cinquante-degres-nord?id=1904060&t=259

Het einde der tijden

Door N.N.

Gepubliceerd op 21 maart 2014

De 139-jarige Eddie heeft maar één wens: zijn laatste jaren gelukkig leven in Sun City, een paradijs voor welgestelde senioren in Arizona, ver van zijn krappe appartementje. Maar de komst van zijn zus Beth in zijn minutieus geregelde dagelijkse leven zal de altijd onberispelijke opa dwingen zijn plannen te herzien. Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola gaan verder op hun verkenning van het visuele, woordenloze theater waarmee ze al indruk maakten in hun vorige creatie *Où les hommes mourraient encore*. In *Keep Going* componeerden de twee kunstenaars, die voor hun rol als gepensioneerden een ware metamorfose ondergaan, een berekende gebarenpartituur in een decor vol verrassingen. Na het eerste kwartier, dat door vraagtekens wordt gekenmerkt, worden we verrast door een potsierlijke en soms wrange fabel over de tijd die voorbijgaat, het opbouwen van een leven met twee, ook al betreft het familie, zoals hier, en de aandacht voor onze twee senioren.

Blijf doorgaan ... Yes we can!

Door Suzane VANINA

Gepubliceerd op 08 april 2014

Alles met de handen, de voeten, het lichaam zeggen ... Of wanneer beelden spreken! We denken uiteraard meteen aan de stomme film, maar dan in kleuren en zonder de mechanische of stereotiepe manier van bewegen. Zouden we een woordenboek van gebarentaal nodig hebben? Keep Going is een voorstelling zonder tekst, maar niet zonder verhaal. Het stuk lijkt te behoren tot een nieuw genre, visueel theater, en te ontspruiten aan de 'écriture de plateau', want het wordt op de eerste dag van het project live op het podium gecreëerd door een heel team.

Eddie (Aurelio Mergola), een ietwat maniakale senior met een voorliefde voor de Verenigde Staten, leeft een rustig vrijgezellenbestaan. Dit wordt echter verstoord door de komst van zijn oudere zus Beth (Sophie Linsmaux), eveneens vrijgezel, die hem onderdak vraagt. We gaan ervan uit dat ze een ernstig probleem heeft gehad. Misschien heeft ze geen inkomen meer. Misschien. Want tijdens dit originele stuk wordt er geen woord gesproken. De auteurs, Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola, zijn opmerkelijke dansers en acteurs. Ze verdedigen op magistrale wijze een theater zonder tekst, maar niet zonder verhaal, in een opeenvolging van korte, veelzeggende scènes. De gebaren en de beelden blijken verrassend pregnant en het vooraf opgemaakte scenario is dan ook heel goed te volgen. Eddie heeft net een dvd ontvangen, die hij opgewonden op het tv-scherf in zijn kleine, kraaknette interieur gaat bekijken. Maar zijn American Dream zal niet uitkomen. Die droom is vertrekken naar *Sun City, Arizona* (de enige woorden die we horen en die deel uitmaken van het Engelstalige promofilmje voor het 'droomdorp voor senioren'). Hoewel hij aanvankelijk terughoudend is, zal hij voor zijn grote zus moeten zorgen. En die taak wordt steeds zwaarder.

We volgen de voorvallen van de samenwonende broer en zus, maar ook de etappes van de algemene aftakeling van Beth. Een van de meest ontroerende scènes is die waarin Eddie zijn zus een bad geeft. De ontroering slaat om in drama, ook al is de algemene toon van de voorstelling humoristisch. De verbeelding grenst aan het absurde wanneer de twee in een bepaalde scène de herinnering aan de dansen uit hun jeugdijaren ophalen. De make-up, door Florence Thonet, is opmerkelijk. Hetzelfde geldt voor de zoektocht van Noémie Vanheste naar vintage rekwisieten en de geluidsband van Nicola Testa. Al deze elementen spelen een belangrijke rol in de reconstructie van de beperkte wereld van Beth en Eddie, twee perfect geloofwaardige oudjes van 140 en 139 jaar, ook al zijn de acteurs amper 30 en 32. De personages zien er wel oud uit, maar zijn nog heel lenig en in uitstekende vorm. Is dit wat de toekomst voor ons in petto heeft? Blijkbaar toch niet, want het realistische decor van Aurélie Deloche is helemaal niet futuristisch en suggereert eerder dat de actie zich hier en nu afspeelt. We herontdekken het belang van de gebarentaal van het hele lichaam, een taal die we hadden afgeleerd, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de olifanten, die met hun flapperende oren met hun soortgenoten communiceren. In *Keep Going* heeft de allerminste houding, blik, vastnemen van een voorwerp, verplaatsing of verandering, minuscuul en minutieus, een

betekenis. Meestal is het routine, dat klopt, maar ook de tekens die een geprogrammeerde aftakeling aankondigen.

Aandachtige waarneming van de problemen van het ouder worden

Hoe vermakelijk het schouwspel ook is, het doet ook heel wat vragen rijzen. In onze steriele maatschappij is het ongepast om over ouderdom of de dood te spreken. Dat zijn dingen die we liever camoufleren en waaraan we een meer aanvaardbare naam geven: een arme grijsaard is een *'onbemiddelde bejaarde'* en wanneer hij doodgaat, wordt hij gewoon naar de bredere categorie van *'overledenen'* doorgestuurd. Dus wanneer ze *'bejaard'* zijn (niet *oud*) en tot een aparte categorie van mensen gaan behoren, vormen ze een blok aan het been van een moderne maatschappij in constante vooruitgang en groei. *"Oh ouderdom... Vijandelijke ouderdom"*? Weg is de woede, gedaan met de wanhoop. Kunnen we op een of andere manier samenleven? Via nieuwe tendensen wordt geprobeerd terug te keren naar wat vroeger de normale gang van zaken was: opa en oma wonen in een gemeenschap van verschillende leeftijden, bij hun familie, in hun dorp. In de grote steden van vandaag leven de *'bejaarden'* ofwel afgezonderd (*'eenzaamheid, dat bestaat niet?'*), ofwel gegroepeerd in rusthuizen van variabele standing, van grote luxe tot smerig sterfhuis. De titel van de voorstelling, die we zouden kunnen vertalen als *ga verder, hou vol, blijf doorgaan* (nog en altijd!) suggereert dat we ons moeten vastklampen. Maar waaraan? Aan onze gewoonten? Aan onze naasten, als we er hebben? Aan het leven? Maar aan welk leven? En waarom?

De auteurs/acteurs kwamen op het idee voor de voorstelling na het zien van een reportage van Peter Granser over *Sun City*, een echt bestaand stadje exclusief voor rijke senioren. Daarop bouwden ze verder en schreven ze een scenario, gevoed door de aandachtige waarneming van bejaarden, niet met zelfgenoegzaamheid, maar op een tedere en vooral integere manier. Ze willen deze supertoffe voorstelling aan iedereen en liefst aan een zo breed mogelijk publiek laten zien!

